

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Modli se
za kněze, zvláště
v této době žní“

(Den. 980)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

9. ROCNÍK

2014

2

Drazí přátelé,

po celý tento rok se chceme věnovat v „Apoštolu“ církvi, která je skrze svátosti zvláštním prostorem Božího milosrdenství.

Nenahraditelné místo v církvi mají kněží. Právě oni jsou zprostředkovateli svátostí a Božích tajemství. Často je slyšet, že kněží jsou jenom lidé, a je to pravda. Jejich důstojnost je zakořeněna v kněžství Ježíše Krista a pramení z Boží vůle, Božího povolání a Božího milosrdenství. Nikdo se sám knězem nestává a kněžství si sám nebere, ale kněžství přijímá. Rádi bychom tímto číslem, které vychází v době kněžských svěcení a primičních mší svatých, obrátili Vaši pozornost na kněžství a obnovili vědomí, že každý kněz (i když často nemusí odpovídat našim očekáváním a představám, a někdy dokonce může kráčet cestou Jidáše), je darem Božího milosrdenství a je třeba na to pamatovat i ve svých modlitbách.

Přejeme Vám, aby letní měsíce byly pro Vás časem odpočinku a aby Vaše letní dny naplnily paprsky Božího požehnání.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Slovo papeže Františka 3

P. Jaroslav Brož: Přistupujme s důvěrou
k trůnu milosti 4

P. Miloslav Fiala: Pán dává pastýře
podle svého srdce 6

P. Bogdan Pelc: O kněžství 9

R. D. Petr Vrbický: Přednáška /2. část/ 12

Přednáška Mons. Jana Daňka 15

Svátek Božího milosrdenství 20

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:
Duchovní vedení v životě sv. Faustyny 21

Korunka 23

Budete mými svědky:
Vzpomínka na P. Eduarda Šikulu 24

II. Národní kongres o Božím milosrdenství
fotoreportáž 26

Na apoštolských cestách: Domov 30

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 33

Literatura, informace 34

POMOZTE NÁM, ABYCHOM BYLI DOBRÝMI PASTÝŘI

Drazí bratři a sestry,

mnozí se dnes, stejně jako v Ježíšově době, nabízejí za „pastýře“ našich životů, avšak jedině Zmrtvýchvstalý je pravým Pastýřem, který nám dává život v hojnosti. Vybízím všechny, aby měli důvěru v Pána, který nás vede. On nás nejenom vede, ale doprovází nás a jde s námi. Naslouchejme s otevřenou myslí a otevřeným srdcem Jeho Slovu, abychom sytili svoji víru, osvěcovali svoje svědomí a následovali učení evangelia.

Ať nám pastýřům Pán pomáhá zachovávat vždy věrnost Mistrovi, být moudrými vůdci a osvěcovat Boží lid, který nám byl svěřen. A prosím také vás, abyste nám pomáhali být dobrými pastýři. Jednou jsem četl krásnou myšlenku o tom, jak Boží lid pomáhá biskupům a kněžím, aby byli dobrými pastýři. Bylo to ve spise sv. Cesaria z Arles, jednoho z církevních otců prvních století. Vysvětloval, jak má pomáhat Boží lid pastýřovi, a podal tento příklad: Když má telátko hlad, jde ke krávě, svojí matce, aby dostalo mléko. Kráva mu však nedává hned a zdá se, že si je chce nechat. Co učiní telátko? Čumáčkem ťuká na vemen, aby vyšlo mléko. Je to krásný obraz. „Tak také vy – píše onen světec – musíte být s pastýři a stále klepat na jejich dveře, na jejich srdce, aby vám dali mléko nauky, mléko milosti a mléko vedení.“ Prosím vás tedy, abyste obtěžovali pastýře a rušili nás, všechny pastýře, abychom mohli dávat mléko milosti, nauky a vedení. Obtěžujte! Pomyslete na onen krásný obraz telátka, jak obtěžuje matku, aby mu dala jíst.

Každý pastýř, který následuje Ježíše, „je někdy vpředu, aby ukazoval cestu a povzbuzoval naději lidu, jindy je svou prostou a milosrdnou blízkostí prostě uprostřed všech a v určitých okolnostech musí kráčet za lidem, aby pomohl těm, kteří zaostali“ (Evangelii gaudium, 31). Kéž jsou všichni pastýři takoví! Vy však pastýře obtěžujte, aby poskytovali vedení nauky i milosti.

Modleme se, aby i v této době mnozí mladí muži uslyšeli Pánův hlas, kterému stále hrozí, že bude přehlušen spoustou jiných hlasů.

Slovo Svatého otce Františka před modlitbou Regina caeli, nám. sv. Petra, 11. května 2014.

Převzato: radiovaticana.cz, přeložil P. Milan Glaser

■ P. JAROSLAV BROŽ

PŘISTUPUJME S DŮVĚROU K TRŮNU MILOSTI

Pozorného čtenáře Nového zákona možná překvapí, že žádné z evangelií nemluví přímo o Ježíši jako knězi. Stejně zdrženlivé v pohledu na Kristovo kněžství jsou také Skutky apoštolů a ostatní novozákonní spisy. Výjimkou je list Židům, který je sice volně připojován k epištolám svatého Pavla, ale už od dob církevních otců mnozí pochybovali, že pochází z pera velkého apoštola národů. To ale neznamená, že postrádá velikosti Pavlova ducha a hloubky jeho teologických myšlenek. Této rané křesťanské homilii vděčíme za to, že můžeme Krista vyznávat jako velekněze nové smlouvy.

V tomto díle, sepsaném několik desetiletí po Kristově zmrtvýchvstání, zaznívá jeho velekněžský titul vůbec poprvé. Přesto nikdo nepochybuje, že Ježíš měl kněžské smýšlení a kněžské srdce už od svého vtělení. Když přicházel na svět, modlil se podle svědectví listu Židům slova žalmu: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. ... Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli“ (Žid 10,5-7). On tedy neváhal přijmout svůj život jako kněžskou službu

od samého začátku. Učedníci si byli vědomi, že jeho smrt na kříži není pouhým morálním příkladem lásky vydávající se „až do krajnosti“. Ve světle slov, která Pán pronesl při poslední večeři, snadno viděli v Ježíšově prolité krvi „krev nové smlouvy“. Ježíš tedy v závěru svého života jednal jako prostředník mezi Bohem a lidmi nebyvalým způsobem. A oslavení jeho službu ve prospěch bratří a sester jen potvrdilo a umocnilo. Nikdo z lidí nedosáhl tak přímého a těsného společenství s Bohem jako on. Důstojnost Božího trůnu není přitom jen významným a odměnou jeho osobě, ale všem lidem, jejichž přirozenost přijal a už ji nikdy neodložil. V nebeské slávě není nečinný. Naopak, jeho pomoc těm, které zanechal ve světě, se umocnila. „Přimlouvá se za nás“ (Řím 8,34) a působí, že jeho učedníci na zemi mohou dělat větší věci, než když na světě kázal on sám (srov. Jan 14,12).

Snad existence starozákonních kněží a trvání židovské chrámové bohoslužby bránilo tomu, že křesťané váhali zařadit mezi Kristovy tituly i označení „kněz“ nebo „velekněz“. Oni sice vyznávali a vnímali, že jejich Pán je mezi nimi živý a že je připojuje

k nebeské chvále, zejména při eucharistické bohoslužbě. Nicméně rozdíl mezi starozákonní bohoslužbou a novým způsobem klanění Otci v Duchu a pravdě (srov. Jan 4,23) byl tak veliký, že se snad nezdálo vhodné přenášet do něj staré kněžské názvosloví.

Autor listu Židům měl tu odvahu, že víru v Kristovo prostřednictví u Božího trůnu spojil s vyznáním: „Máme takového velekněze, který zaujal místo po pravé straně trůnu Boží velebnosti v nebi a vykonává službu ve svatyni, v pravém stánku, který postavil Pán, a ne člověk“ (Žid 8,1-2). Zatímco starozákonní velekněží měli zůstat odděleni od lidu alespoň během posvátné služby, aby zůstali rituálně čistí, Ježíš koná pravý opak. Vyznačuje se jako velekněz „milosrdný“ (Žid 2,17). Co to znamená? Má-li zastupovat své bratry a sestry u Boha, musí jim být podobný a znát všechno, co je lidské. Musí jim být stále nablízku. A opravdu: „Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými“ (Žid 4,15). Totiž už jeho pozemské působení se vyznačovalo blízkostí těm, kdo byli ze společnosti z různých důvodů vyloučeni. Celníkům, nevěstkám a ostatním veřejným hříšníkům

dával najevo, že jsou u Boha přijímáni. Jako důvod uváděl Ozeášova slova: „Milosrdenství chci, a ne obět“ (Oz 6,6; srov. Mt 9,13; srov. 12,7). A učitelům Zákona své doby, když reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ (Lk 15,2) odpovídá nejkrásnějšími podobnostmi o Božím otcovském srdci, které hledá ty, kdo se ztratili.

Jeho soucítění a milosrdenství vyrůstá z jeho osobní zkušenosti s lidskou slabostí. „On sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my“, aby jako náš kněz byl „schopen cítit s chybujícími a bloudícími“ (Žid 4,15; 5,2). Z toho pro nás plyne veliké povzbuzení, které Duch Svatý skrze smělá slova listu Židům říká také nám, ubitým často odsuzováním, kritikou, zážitky odmítnutí, vyloučení a ponížení, ale zejména hříchem, který nás svazuje okovy smutku, beznaděje a skleslosti: „Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci“ (Žid 4,16).

Je pozoruhodné, jak Boží prozřetelnost na snad nejtemnější dobu lidských dějin, jakou bylo nedávné 20. století, odpovídá náležitým pozváním: „Přistupujme s důvěrou

k trůnu milosti...“ Svatý papež Jan Pavel II. viděl duchovní program svého pontifikátu ve zprostředkování útěšného poselství prosté polské řeholnice Faustyny Kowalské, které Ježíš ukázal propastnou lásku své odpuštějící lásky. „Považoval jsem toto poselství za svůj zvláštní úkol. Prozřetelnost mi to určila v této současné situaci člověka, církve a světa“ (22. 11. 1981). Jeho nástupce v Petrově službě Benedikt XVI. v roce 2006 na pouti v Lagiewnikách prohlásil: „Jenom Boží milosrdenství osvětluje tajemství člověka“ (31. 5. 2006). A o rok později v homilii o neděli Božího milosrdenství pronesl tato hluboká slova: „Pán si vzal své rány s sebou na věčnost. On je zraněný Bůh; dovolil, že z lásky k nám se nechá zranit. Jeho rány jsou znamením, že nám rozumí a že dovolí, aby z lásky k nám byl zraněn. Tyto jeho rány – jak jsou pro nás hmatatelné v dějinách naší doby! Vždyť on znovu a znovu dovoluje, aby byl pro nás zraňován. Jakou jistotou o jeho milosrdenství, jakou útěchou jsou nám jeho rány! ... A jakým jsou pro nás závazkem, závazkem, abychom i my dovolili být zraňováni pro něj!“ A konečně pontifikát papeže Františka je stále víc ve znamení jeho populární věty: „Bůh se nikdy neunaví nám odpouštět.“

Je to veliké privilegium, žít v takové době. Misie, ke které římský biskup vybízí, znamená v podstatě šířit dotyk Kristovy milosrdné lásky. To je autentické evangelium. Na ně slyší každé lidské srdce, unavené a vyčerpané zdánlivou nesmyslností existence, honbou za vedlejšími věcmi a stokrát zklamané nenaplněnými životními očekáváními. Kéž se plní prorocká slova svatého Jana Pavla z jeho homilie o neděli 30. dubna 2000: „Světlo Božího milosrdenství, které Pán chtěl jakoby znovu odevzdat světu skrze charisma sestry Faustyny, bude osvécovat cestu lidí třetího tisíciletí.“ ■

„PÁN DÁVÁ PASTÝŘE PODLE SVÉHO SRDCE“

(Jer 3,15)

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Vyjděme z myšlenek, které ohledně kněžské služby zazněly na 2. vatikánském koncilu. Tam bylo řečeno, že služebné kněžství má za úkol zprostředkovat bytí a plný život v Kristově těle, to jest v církvi, ve spojení s Božím milosrdenstvím. Neboť členství v církvi podobně jako osobní vztah k Bohu jsou darovány Kristem a člověk je může jen přijmout.

Tato možnost je svátostným darem, a zde má své místo kněžství, skrze něž Ježíš povolává a zplnomocňuje jednotlivce, aby měli také účast na Jeho poslání. Zvlášť výrazně je to vidět v eucharistii, kde kněz říká z Kristova pověření slova: *Toto je moje tělo*. Tuto pravomoc si nikdo nemůže dát sám. Podle papeže Františka jsou kněží *prvními svědky povoláními žít opravdové obrácení*. Ovšem *dnešní povolání jsou křehká a mladí*

potřebují kromě dobrého vzdělání také pozorlivé duchovní doprovázení v průběhu celé formace.

Kněz ovšem nežije ve vzduchoprázdnu. V posledních desetiletích značně pokročilo duchovní zpustošení, v srdcích mnoha současníků se rozšířila prázdnota, protože odmítají uznat Boží zjevení a rezignují vůči pravdě; to je v podstatě jádro krize dnešního světa, který pak neumí odlišit dobro od zla. Tyto jevy způsobují u některých služebníků povolání ke svátostnému kněžství nejistotu, propadnutí pouhé vnější činnosti a spoléhání na zdánlivou Pánovu přítomnost, jak o tom čteme v Matoušově evangeliu (45,51). Někteří si hrají na pány, jak o tom nedávno mluvil současný papež, když řekl, že *samolibý pastýř Božího lidu následuje Ježíše a touží po moci a penězích*. Ovšem nehodný posvěcený služebník nebrání Kristu, aby skrze něho působil, protože jeho prostřednictvím jedná a působí

spásu sám Pán. Svatý Augustin v jednom kázání řekl, že kvůli takovému knězi není Kristův dar znesvěcen, neboť *to, co jím protéká, zůstává průzračné a dospívá až k plodné zemi... Duchovní síla svátosti je jako světlo: přichází čisté k těm, kteří mají být osvětleni, a není zakaleno, i když musí procházet nečistými bytostmi*.

Podíváme-li se na mapu Evropy z hlediska povolání ke kněžství a obsazení farností, vidíme, že v některých západních, dříve katolických zemích je situace přímo kritická: kněz má tři i více pastoračních míst, do většiny z nich dojíždí, do některých se dostane jen občas, a nemůže proto upevňovat tamější společenství věřících. Směrem k východu a částečně k jihu, zvláště v Polsku a na jihu kontinentu, je kněží dostatek a mohou misijně vypomáhat např. i u nás, zvláště v českých diecích; na Moravě jsou obsazeny téměř všechny farnosti díky hluboce zakořeněné víře a dobré práci předchozích generací. Velmi ovšem záleží na aktivní spolupráci věřících s duchovním správcem. Důležitá je modlitba za nová kněžská a řeholní povolání a spořádané rodinné prostředí, které nebrání těm synům a dcerám, kteří zaslechli Pánovo pozvání a mají odvahu je následovat. Opět se zde odvoláme na papeže Františka, který v kázání u sv. Marty potvrdil, že *i dnes Ježíš žije a kráčí s námi v každodenní realitě, aby se k nám všem přiblížil a uzdravoval z našich neduhů a nemocí. Obrací se na ty, kdo jsou ochotni začít naslouchat Kristovu hlasu, který zaznívá v církvi, aby poznali, jaké je jejich povolání. Povolání pramení z Božího milujícího Srdce a vzhází v dobré půdě věřícího lidu a ve zkušenosti bratrské lásky*. Jeho slova potvrzuje Janovo evangelium (13,35), kde čteme: *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem*. Ano, církev má být společenstvím bratrů a sester, tak pev-

ným, jako byly křesťanské obce v prvních stoletích, takže i pohané se obdivovali jejich vzájemnosti. Z nich vycházeli odhodlaní svědkové evangelia, kteří všude šířili radostnou zvěst o milosrdném Bohu, o zjevených pravdách a o svátostech ustanovených Kristem. Snažme se působit i dnes podle jejich příkladu, vytvářejme předpoklady pro službu těch, kdo jsou povoláni svědčit o Božích pravdách, a modleme se jako jednotlivci i ve společenství za to, aby Pán poslal dělníky na svou vinici.

Sv. Jan Pavel II. považoval otázku kněžství za tak důležitou, že jí věnoval apoštolskou exhortaci *Dám vám pastýře*, která je pravděpodobně nejdelším papežským dokumentem, jaký byl kdy napsán. Čteme v ní, že *Bůh povolává své kněze vždy z určitého lidského a církevního prostředí, jímž jsou nutně poznamenáni a do něhož jsou vysláni ke službě Kristovu evangelium. Kněz ztřka musí být neméně podoben Kristu jako kněz dneška. Proto je kněz třetího tisíciletí pokračovatelem v řadě kněží, kteří oživovali církev v předešlých staletích.* Papež si byl vědom složitosti dnešních podmínek, a proto kladl důraz na připravenost kněze ke svaté službě a na plnění tohoto poslání s patřičnou dávkou pastorační lásky ke všem lidem bez rozdílu. Šlo mu o *evangelní radikalismus*, o rozkvet potřebných ctností a morálních postojů, nezbytných pro duchovní život kněze a jeho pastorační nasazení, jako jsou víra, pokora před Božím tajemstvím, milosrdenství a moudrost. Sv. Jan Pavel II. uvádí mezi potřebnými ctnostmi pokoru ducha, která umožňuje hledat ne vlastní vůli, ale vůli toho, který si volí své spolupracovníky. Dokument mluví o Božím daru povolání ke kněžství, který je také darem pro celou církev, pro její život a poslání. Církev je také povolána chránit tento dar, vážit si ho a milovat jej. Je zodpo-

vědná za vznik a růst kněžských povolání. I my jsme ovšem církví, proto jsme všichni odpovědní nejen za množství, ale i kvalitu našich bratří, pověřených starostí o duše.

Naše sdělovací prostředky jsou někdy přeplněné nelítostnou kritikou vůči církvi: poukazují na sexuální prohřešky kněží, na okázalost života některých z nich, na jejich přezírání chudých, obviňují je z nezřízené touhy po majetku apod. Rádo se zapomíná, že drtivá většina Pánových služebníků patří mezi obětavé, nezištné a laskavé pastýře, kteří pomáhají potřebným, a přesto bývají pronásledováni, mučeni a zabíjeni, jak o tom svědčí každoroční statistiky. Je smutné, že tyto zkreslené názory šíří ti, kdo mají vliv a rozhodující slovo díky svému postavení ve společnosti, a ovlivňují ostatní. Mají k dispozici prostředky sociální komunikace včetně internetu, a o to je jejich působení škodlivější, protože odchýlené od pravdy. Z toho se rodí různé předsudky a falešné představy o kněžství jako takovém. Proto je třeba, aby se v základní buňce společnosti, v rodině, podobné bludy zvláště před dětmi rázně odmítaly a místo kritiky se všichni sjednotili na tolik potřebné modlitbě za nová, dobrá a všem prospěšná duchovní povolání.

Každý člen církve se podílí nebo má podíl na službě svědectví, bohoslužbě, na službě lásky k bližním a na službě společenství. Na těchto aktivitách se kněz podílí zcela zvláštním způsobem, neboť má specifickou úlohu a rozhodující postavení. Má odpovědnost za hlásání evangelia svěřeným duším životem i slovem. Sdílí s nimi také jejich starosti a obavy a se zvláštní láskou se věnuje nemocným a umírajícím. Předsedá eucharistii a udílí svátosti a upevňuje společenství věřících. Arský farář Jan Maria Vianney jednou v kázání řekl: *Dobrý pastýř, kněz podle Božího srdce, je největším*

pokladem, který může Pán Bůh darovat farnosti; je to jeden z nejvzácnějších darů Božího milosrdenství. Světcova myšlenka platí různosti služeb, které kněz koná ve službě církvi, neboť jeho činnost, svědomitě a v Duchu Svatém konaná, ukazuje na nekonečnou plodnost svátosti kněžství. Žije naplno pro přítomnost, ale je zároveň člověkem budoucnosti, neboť především svým životem směřuje ke stálému setkávání s Pánem nebe i země, času i věčnosti. Hledá a učí hledat i druhé to, co nás jako lidi převyšuje, ale co nám stále pomáhá na často obtížné životní pouti: Boží milosrdnou, odpuštějící a uzdravující lásku.

Papežové poslední doby nepřestávají zdůrazňovat pravdivost současného chápání kněžství jako jedinečnou, nutnou a nenahraditelnou reprezentaci Krista. Toto vědomí ztotožnění velmi pomáhá a probouzí pocit odpovědnosti. Ovšem podobně i každý věřící také svým způsobem zpřítomňuje Pána, a o to víc chápe postavení kněze a spolupracuje s ním úměrně ke svým možnostem. Všichni se ovšem musíme bránit pokušení rezignace a vědomí, že se stejně nedá nic dělat vzhledem k nepřízní okolního světa a průměrnosti některých jen formálních věřících, jak si na to svého času stěžoval kardinál Ratzinger. Proto je třeba vytvářet tzv. *tvůrčí menšiny* všude, kde se sejdou dva nebo tři v Kristově jménu. Jsou to blahodárné oázy, úrodná místa pro šíření evangelia, jejichž vznik a růst podporují kněží naplnění radostí, že mohou být užitečnými služebníky na Pánově vinici. Tam už nezáleží, jak víme z Ježíšova podobenství, na věku, vzdělání nebo počtu odpracovaných hodin, protože je důležité osobní nasazení ve jménu milosrdné Lásky, která není z tohoto světa, ale snáší se z nebeských zdrojů do otevřených srdcí kněží i věřících. ■

P. Bogdan Pelc © Wolfgang Ehrendorfer

O KNĚŽSTVÍ

■ ThDr. BOGDAN PELC

Působím v jedné vídeňské farnosti a samozřejmě mám pravidelně během mše svaté promluvu. Reakce jsou různé, občas kritika, občas pochvala, většinou bez ohlasu. Největší kritiky se mi dostalo, když jsem jednou na počátku „týdne modliteb za kněžská a řeholní povolání“ řekl, že kněz je pro život církve důležitý a že bez něj mše svatá není možná. Dostalo se mi ponaučení, že se nemám vyťahovat, že laici jsou stejně důležití a bez nich by církev nefungovala, a vůbec co si to myslím, že kdo jsem. „Víc pokory, pane faráři.“ Tato událost mě naučila dvěma věcem: zaprvé jsem si s jistotou uvědomil to, co jsem už delší dobu tušil, že totiž pohled některých věřících laiků na kněze a kněžství je velmi

zkreslený a čistě lidský, bez pohledu z hlediska víry. Zadruhé už vím, že když kněz mluví o svátosti kněžství a její posvátnosti a důležitosti, může to být rychle špatně pochopeno jakožto vychvalování sebe samého, hlásání své soukromé slávy. Možná i proto mnozí spolubratři o tom nechtějí mluvit, protože se onoho nepochopení bojí. Mluvit ale musíme, protože svátost kněžství je pro církve opravdu důležitá, bez ní není možná eucharistie ani jiné svátosti s výjimkou křtu a manželství. Potřebujeme kněze; vy, milí čtenáři, a já také, protože například svátostné rozhřešení si sám nedám, potřebuji druhého kněze. Jak o tom ale mluvit?

Když mluví o kněžském povolání, o jeho důležitosti, důstojnosti a posvátnosti, tak se nevytahují, nýbrž spíš zpytují svědomí. Bůh mně a jiným mužům něco skvělého a svatého dal. Je to jeho svobodné rozhodnutí, že někdo má modré, nebo černé oči, někdo je nadaný hudebník, někdo ne. Stejně je to i s darem kněžství – nikoliv ten, kdo ho obdržel, je skvělý, svatý a dokonalý, nýbrž samotný dar je skvělý, svatý a dokonalý, protože Dárce je vlastně takový. A ten dar je vložený do srdce a rukou člověka s jeho dobrými a špatnými vlastnostmi, do jeho srdce zbožného a plného lásky, anebo hříšného a sobeckého. Samozřejmě mám radost, že jsem knězem, je to moje poslání, životní cesta a život bez toho si dokážu jen těžko představit. Jsem Bohu vděčný za povolání k jeho službě. Zároveň si ale nemyslím, že jsem jako člověk lepší, dokonalejší nebo svatější než lidé, kteří kněží nejsou. Je to úžasné, že Bůh působí skrze člověka, že ho pozval ke spolupráci na díle spásy. Ještě úžasnější je ale to, že toto působení není omezeno jen na ty bezúhonné, svaté, vzorné, vzdělané a zbožné, nýbrž že se usku- tečňuje i skrze hříšníky, lenochy a hloupé ne-

vzdělance. Bylo tomu tak vždy. Však i mezi Ježíšovými učedníky byl zrádce a Petr, který byl Mistrem vyvolený být prvním pastýřem církve, v hroznou noc na velekněžském dvoře Krista třikrát zapřel. Bůh samozřejmě působí skrze a „díky“ lidským schopnostem a nadáním, ale také velmi často navzdory lidským nedostatkům a hříchům. Být knězem není důvod k nafoukanosti a namyšlenosti, nýbrž k pokoře a vděčnosti, že si Bůh mne, slabého a nedokonalého člověka vyvolil, abych hlásal jeho jméno a lásku k lidem, abych ji zprostředkoval a nebyl jí na obtíž. Všimněme si, že všichni proroci a vůbec významné postavy jak Starého, tak Nového zákona si byli vědomi svých nedostatků. Nicméně představení kněžských seminářů a biskupové jsou si velmi dobře vědomi toho, že ke kněžskému svěcení smějí pustit jen ty nejlepší, bezúhonné, horlivé a zbožné muže, že se musí dávat velký pozor na eventuelní nedostatky, které by během pozdějšího působení v kněžské službě mohly vyústit v nemravné, nespravedlivé anebo „jen“ neslušné chování duchovního pastýře. Ano, je žádoucí, aby všichni kněží byli skvělí a dokonalí, ale toho stavu přes veškeré úsilí nikdy nedosáhneme. Jsme jen lidé. A tady se dotýkáme velmi závažného bodu: modlitby za kněze. Je jí opravdu potřeba. Nemusí být kdovíjak dlouhá, ale je potřebná každý den. Víte, milí čtenáři, jak dlouho trvá pomodlit se jednou „Otče náš“? Zhruba 25 vteřin. A proto ať mi teď nikdo neříká, že nemá čas na modlitbu. Samozřejmě jeden „Otče náš“ není moc, ale pro začátek stačí a vždy se může něco přidat. Zprvu se musíme modlit často a pravidelně za nová kněžská a řeholní povolání, aby hodně mladých mužů a žen s ochotou a odvahou přijalo povolání, které Bůh dává, a odpověděli pozitivně, s ochotou, jako prorok: „Hle, zde jsem, pošli mne“ (Izajáš 6,8). Toto rozhodnutí není jednodu-

ché a potřebuje naši duchovní podporu. Jestli chceme mít nové kněze a řeholní sestry, tak o to musíme Boha prosit.

A ještě víc se, milí bratři a sestry, musíme modlit za kněze, kteří už působí v pastora- ci. Když se modlíme společně v rodině, třeba v neděli před obědem, je snadné přidat ještě nějakou modlitbu za kněze, možná zvlášť za toho, který vám před hodinou hlásal Boží slovo a podával Tělo Páně. Modlete se, milí čtenáři, za ty kněze, kteří vás pokřtili, připravovali ke svátostem, zpovídají vás. Přece je to také otázka hezké lidské ctnosti – vděčnosti. Jen Bůh ví, kolika zkouškám byl každý kněz podroben, kolika nebezpečím se vyhnul, v čem obstál a v čem selhal, co je jeho zásluhou a co zásluhou Boží milosti a modlitby lidí. Jsem knězem devatenáct let. Je to málo, nebo hodně? Myslím, že to každopádně stačí, abych si udělal nějaký obraz o životě člověka zasvěceného Bohu. Je to život hezký, šťastný, ale nikoliv snadný a lehký. Není čas a místo probírat vše podrobně, jen bych se zmínil o jedné věci, o které se možná běžně nemluví: pocit smutku a selhání, když se navzdory vynaloženému úsilí vytoužené výsledky nedostaví. Toto zarmoucení, když musí kněz zase sloužit mši v skoro prázdném kostele anebo se na pečlivě připravenou pastorační akci skoro nikdo nedostaví. Tak si člověk myslí: Má to cenu? Stojí to za to? Proč se nadále snažit? V takovém okamžiku anebo období pomůže jen modlitba. A to jak toho dotýčeného, tak jiných lidí, kteří na něj myslí. K tomu se přidá občasné přehnané očekávání farníků. Pan farář by měl být dobrý teolog, kazatel, organizátor, finanční génius, řidič a stavitel, měl by dobře vycházet s dětmi a se seniory, farní radou, obecním úřadem a kdo ví co ještě. Měl by být vždy dobře naladěný, vstřícný a trpělivý. A to ještě zdaleka nejsou všechny

P. Bogdan Pelc © Wolfgang Ehrendorfer

eventuelní požadavky, je jich spousta a často jsou naprosto protikladné. K tomu jako korunu nasadíme ještě nepochopení, nevďěčnost a pomluvy, a je hotovo. Rád bych ještě jednou zdůraznil, že jsem šťastný, že jsem kněz, ale v tomto článku musím psát také o nepříjemných věcech, aby vám nutnost modlitby za kněze byla zřejmá. Obtížné podmínky, za jakých pracuje hodně kněží, spolu s jejich přirozenými lidskými slabostmi a nedostatky tvoří velmi nebezpečnou směs, obtížné ovzduší, kterému pak kněz musí vzdorovat po celý zbytek života, pokud chce zůstat věrný svému povolání. Musí bojovat hodinu za hodinou, až do posledního dechu. Tento článek píšů během postní doby a samozřejmě rozjímám o Kristovu utrpení, teď zrovna o jeho duševním boji v zahradě Getsemanské. Kristus dal nám kněžím moc zpřítomňovat jeho oběť v eucharistii, hlásat jeho slovo, udělovat jeho milost a milosrdenství, odpouštění hříchů... K tomu si nás vyvolil, ale částí tohoto vyvolení je i to, že neseme jeho kříž, zejména v podobě toho duševního boje o věrnost povolání, tak jako i on zápasil o naplnění vůle Otce. Jenže břímě tohoto zápasu neuneseme sami, musí nás podpo- rovat Boží milost a vaše modlitba. ■

ZAMYŠLENÍ NAD NAŠÍM VZTAHEM K CÍRKVI

„POJĎ,
UKÁŽU TI
NEVĚSTU,
CHOŤ
BERÁNKOVU!“

R. D. PETR VRBACKÝ (2)

Musíme velmi pokorně uznat, že problémem asi není Ježíšova neochota otevřít svitek s pečeti, nýbrž právě naše osobní nepřipravenost, přesněji nedostatek duchovní ušlechtilosti a naladění pro takové souznění. My totiž ani nejsme ochotni souznít, tedy ztotožnit se, vnitřně srůst, stát se součástí – a namísto toho zůstáváme na bázi vnějšího pozorovatele a externího spolupracovníka. Jen si všimněte, jak mnozí věřící cítí potřebu i slovně se pořád od církve jaksí distancovat, aby bylo jasné, že oni s tím nemají až tolik společného, že kdyby bylo na nich, vypadalo by to úplně jinak: „Ale to víte, co chcete s takovými lidmi?“ A jednou je to biskup nebo provinciál, pak zase vlastní klášter nebo farnost, potřetí papežská kurie nebo moje kongregace a nevím kdo ještě – nicméně „já sám s tím nemám nic společného, mně prosím nenačítejte...!“ Kde zůstalo ztotožnění se s Ježíšovým tajemným tělem, zármutek nad

bolestí ze zranění toho, co celým srdcem miluji? Můžeme donekonečna vysvětlovat, obhajovat, argumentovat – předně to ani nám samým nepřinese úlevu, a hlavně: zůstaneme opravdu venku, jako ten Petr ve velekněžově dvoře, namísto toho, abychom stáli u Ježíše teď právě trpícího.

Zkusme jednou místo toho nabídnout: Pane, já chci s tebou plakat nad Jeruzalémem! A zkusme to pak neskrývat... A jistě mi rozumíte – rozhodně teď nevolám po nějakých slzotvorných kýčích a melodramatických scénách, jde o přijetí své odpovědnosti za stav církve nejen formálně a zvenčí, ale i zevnitř, svou spoluúčastí a tedy i svým podílem na zármutku nad jejími ranami – čímž jedině se lze dobrat i účasti na pozvání: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu...!“

Klíčovým slovem pro nás tedy je v tuto chvíli slovo „neplač!“ – ale to slovo musí zaznít shůry a musí zaznít nade mnou plačícím, dokonce „velice plačícím!“ Tak se s tím slovem, přesněji řečeno s tou skutečností, snažme potkat a utkat, zkusme pochopit, jaký horizont se nám za tím vším otevírá – zkusme se potkat s pláčem...

Bylo řečeno, že tím, kdo zvedá závoj nevěsty a odhaluje ostatním její krásu, je ženich – Beránek, Kristus – a že tak nečiní hned a každému, nýbrž jen tomu, kdo mu už stojí dostatečně nablízku, kdo už dozrál k takové důvěře, s nímž má už tak důvěrný vztah. A to je přece i nejvnitřnější podstata našeho povolání: důvěrný vztah s Ježíšem. Na druhou stranu každý vztah se vyvíjí, má své zákonitosti, prochází určitými fázemi a především – potřebuje vědomě rozvíjet, podporovat. Oheň vyhasne, když se nepřikládá. To vidíme všude kolem sebe, stává se

to manželům, stává se to i kněžím, že totiž původně živý a radostný vztah/povolání jakoby vyhasne, zevšední, přestane být viditelný; je tam, ale je zaprášený, oči už přivykly, už nevidí krásu. Je tedy třeba protřít oči a znovu spatřit původní krásu, znovu se vrátit na začátek, připomenout si a oživit ten okamžik, kdy člověk zůstal jakoby bez dechu a tváří v tvář Kristu si řekl: Ten a nikdo jiný! Je třeba se vrátit na počátek – Zj 1,12-17: *Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Jeho hlava a vlasy byly bělostné jako sněhobílá vlna, jeho oči jako ohnivý plamen, jeho nohy jako z mosazi rozžhavené v peci, jeho hlas jako hukot množství vod. V pravé ruce držel sedm hvězd. Z úst mu vycházel dvojsečný meč a jeho tvář zářila jako slunce v plné síle. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj. Já jsem První i Poslední, Živý.“*

„Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase...“ – aniž bych chtěl nějak vracet do hry magisteriem odmítnutý alegorický výklad Písma, přesto jaksí „asociuje“ otázka, zda jsem se vlastně vůbec někdy obrátil, zvláště tedy dříve, než jsem začal hledat, odkud přichází ten hlas, který mě oslovuje, zve a volá; zda mému povolání, přijetí povolání předcházelo skutečné obrácení. Nemáme asi rádi moc velká slova a velká zadání či předsevzetí, nicméně jedním z předpokladů naslouchání Pánovu hlasu, a tedy i růstu vztahu s ním a prohlubování povolání, je stálé obrácení, nikoli jaksí účelově a formálně; spíše kdesi v nás musí být kousíček oné „spasitelné“ nespokojenosti neboli touhy vzít to ještě víc a lépe za správný konec. Protože je to skoro to první, co se

začne vzápětí hlásit o slovo – spokojenost: dosáhl jsem svého, už to umím, vykazují určitou duchovní kvalitu a zručnost, jsem spokojen. Od spokojenosti je jenom kousek k uspokojení, jistě pořád cítíme, jak jdeme s úrovní stále níž, no a duchovní člověk, který se svou duchovností uspokojuje, už sotva bude účastník „soužení pro hlásání Božího slova“ – jak nadepisuje Zjevení...

„A když jsem se obrátil, spatřil jsem ... postavu podobnou Synu člověka...“ – a ta postava je vypodobněna nevěřitelným, úchvatným a omračujícím způsobem, její vzezření je tak ohromující, že jedinou možnou reakcí je: padnout mu k nohám. A jsme u toho: povolání je nejdříve uchvácení, okouzlení Kristem! Jistě mi rozumíte: nejde o dramatické scény či vnější efekty, jde o vnitřní úžas, ustrnutí, rozechvění, jehož výsledkem je zamilovanost. Většina z vás má také vlastní zkušenost, a tak víte – nemusí jít navenek o nic nápadného, žádné extáze nebo zjevení, jde o tiché vnitřní štěstí. A ještě více jde o to, aby posléze toto štěstí člověka neopustilo, aby byl s Ježíšem šťastný trvale, pořád – a aby to na něm bylo poznat!

Ovšemže nesmíme být nespravedliví – takové pohasnutí se jistě neplánuje, žádný z nás by něco takového nepřipustil vědomě a dobrovolně; to se bohužel stává jaksí „samo“. K tomu, aby se věci začaly kazit, stačí nedělat nic a nechat věcem volný průběh. Nějakou dobu ještě odčerpáváte podstatu – a najednou, většinou bez varování, je sucho. Lépe je to vůbec nepřipustit, což znamená být připraven a tedy nebýt překvapen, zaskočen. Je tedy nutno do vztahu nepřetržitě investovat, což samo o sobě je téma na dlouhé rozjímání. Úplně ve stručnosti řečeno: Je třeba se nutit do zvědavosti, nenechat se uchlácholit žádným uspokojením, byť by bylo v počátcích sebeautentičtější (a pokud kdo opravdu prožil své povolání

jako úžas, je to bezesporu silné i autentické, jenže ani to nestačí, je nutné znovu a znovu volat: Pane, kde jsi, ukaž se, dej mi znovu záhlédnout svou tvář...!

A teď přichází vrchol celého okamžiku prvního setkání Zjevení, tedy i našeho povolání: „On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj!“ – Jestli je a nakolik je naše povolání pravé, se pozná také podle toho, že si uvědomíme, že Ježíš rozhodně není kamarád „o půl hlavy větší.“ Pokud se člověk povolání ke Kristu opravdu ocitne jemu nablízku, zákonitě vzbuzuje prožití, jak nás Ježíš nesmírně převyšuje, jak je neuchopitelný, strašlivý, hrozný...! Okamžik takového prožití by musel být smrtící, kdyby na nás vzápětí onen nesmírný nepoložil ruku, kdyby se nás nedotknul a kdyby nezaznělo: „Nic se neboj!“

A v tomto napětí, v tomto silovém poli, ve výbojích mezi dvěma protipóly, totiž Ježíšovou milující tvář, mezi oním „nic se neboj“ – a Ježíšovou Božskou nesmírností, tedy ohnivým plamenem jeho očí, tam se pak musí trvale „vznášet“ naše povolání. Tohle napětí v nás prostě musí zůstat, protože ono je nejlepší pojistkou jak před opovázlivostí, zevšedněním a laciným výprodejem vzácných Božích tajemství, tak před sevřeností, otažitostí, bezvztahovostí, tvrdostí srdce, zákonictvím, strachem z lidí, skrupulozitou a jak se ještě všechny ty „profesně-duchovní“ nemoci z povolání jmenují. K zamilovanosti patří i naprostá důvěra, blízkost, ale také rozehvění, lépe bázeň, která ovšem není přízemním strachem, nýbrž naopak vzletem radosti a vděčnosti. Geniální vyjádření k tomu dal Jan Pavel II.: „Bázeň Boží nespočívá v třesení se před Boží všemocností, bázeň Boží je spíše starost, abychom – obrazně řečeno – neublížili malému dítěti...“

No a my musíme udržet oba póly, obě roviny našeho vztahu s Ježíšem, funkční, ote-

vřené a živé: Musíme vždy znovu tvářit v tvář Kristu zmrtvých posvátnou bázní – ale musíme také spolehlivě slyšet: Nic se neboj! Ta bázeň nám pomáhá nepodléhat jak přílišnému sebevědomí, kdybychom byli v pokušení zapomenout, že vše je milost, a nikoliv naše zásluha, tak i skepsi ve chvílích jakéhosi rozčarování z naší vlastní neschopnosti – ve hře je přece stále moc Boží; a ona důvěra je zase nezbytná pro chvíle osobních beznadějí, smutků a hořkostí, v nichž je Ježíš často jediný, jemuž lze otevřít své srdce.

Sestry a bratři, Ježíš na nás položil ruku. Nebojme se ten okamžik prožít i trochu reálně, byť rozhodně nikoho nenavádím k nějakému pseudo-fyzickému zážitku. Nicméně při vši moderní nedůtklivosti vůči přílišným projevům blízkosti a hlavně vůči emocím – to je přece gesto vyjadřující obrovskou důvěru, demonstrativní přihlášení se k někomu – to nás Ježíš vyznamenává. A on nedělá planá gesta. Jistěže my ho ani pak nebudeme nějak familiérně poplácávat, ale proč se aspoň nezachvějeme radostí – vždyť nám to snad přece dělá dobře!

Stále čekáme na zvednutí nevěstina závoje, ale v našem zamyšlení nás ještě čeká cosi důležitého, co tomu musí nevyhnutelně předcházet: Totiž jakési očistění. Onen mocný hlas začne vypočítávat a také adresně rozesílat výtky mnohých selhání svých vyvolených; nelze jinak, než pohlédnout do zrcadla pravdy o nás samých. Ale i toto prohlédnutí je určité nástrojem Ježíšovy lásky...!

(Pokračování v příštím čísle)

Přednáška R. D. Petra Vrbáčeho, spirituála teologického konviktu v Olomouci, která zazněla během setkání řeholníků v Brně 1. února 2014.

Obvykle na tomto místě nacházíte rozhovor, ale tentokrát jsme udělali výjimku a přinášíme vám zkrácenou verzi přednášky Mons. Jana Daňka, děkana z Nového Města na Moravě, která zazněla ve Slavkovicích na svátek Božího milosrdenství 27. dubna 2014, v den svatořečení sv. Jana XXIII. a Jana Pavla II. Jelikož přednáška měla veliký ohlas, rozhodli jsme se ji publikovat. Plné znění můžete najít na www.slavkovice.cz.

TI, KTEŘÍ OTEVŘELI OKNO BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ SV. JAN PAVEL II. / SV. JAN XXIII.

PŘEDNÁŠKA MONS. JANA DAŇKA
VE SLAVKOVICÍCH 27. 4. 2014

Pro nás křesťany neexistuje slovo náhoda. My víme a pevně věříme, že Bůh je skutečně ten, podle jehož vůle se vše děje. Vše je řízeno Boží prozřetelností. I když má člověk svobodnou vůli a může Bohu vstupovat do procesů života, přesto Bůh přivede vše k dobrému konci, protože je všemohoucí a je moudrost sama. Tato slova uvádím na začátku proto, abychom si uvědomili, že Boží rukopis můžeme vnímat všude, jen je potřeba se ho naučit číst.

Téma, které mi bylo dáno, je úžasné. Dnes je den svatořečení dvou velikých světců, papežů, kteří se stali Božími nástroji v díle, které Bůh koná pro lidstvo, pro člověka. Vůbec není náhoda, že byli právě dnes svatořečeni. A také není náhoda, že je to právě nyní v roce 2014.

Žijeme ve velmi vážné době, která trvá 100 let. V letošním roce si připomínáme sto let od začátku první světové války. Tato válka nejenže přepsala mapu střední Evropy, ale především otřásla tradičním hodnotovým systémem většiny jejích obyvatel. Její dopady se promítly na celé století nejprve v Evropě, ale postupně do celého světa.

V únorovém Katolickém týdeníku byl zveřejněn rozhovor s prof. Ivanem Šedivým (přednáší na FF UK) o příčinách vypuknutí první světové války. Mimo jiné řekl, že první světová válka odstartovala nástup totalitních hnutí: komunismu a nacismu. Otevřela se stavidla zla a satan začal svoji ofenzivu. My se nacházíme na jejím vrcholu. Kam to dospělo, můžeme definovat pojmy: relativizace hodnot, likvidace člo-

Mons. Jan Daněk

věka a života různými metodami, holocaust, likvidace méněcenných, potraty, eutanázie, genderová ideologie (člověk si chce určovat sám své pohlaví, hormonálně, chirurgicky, homosexuální sňatky atd.).

To je stav světa, ve kterém se nacházíme, který se postupně vyvíjel v posledních sto letech. A právě do tohoto stavu lidstva, který se vyvíjí od roku 1914 až do dnešních dnů, vstupuje Bůh svou starostlivou a láskyplnou péčí o člověka. Přichází nejen varování – Fatima, kdy Bůh posílá Pannu Marii, aby předpověděla konec první světové války, ale když nepřestanou lidé urážet Boha, přijde druhá světová válka, ještě krutější. Dává pomoc, aby skrze její neposkvrněné Srdce mohli lidé dojít míru a pokoje. Bohužel, lidé neposlechli a neobrátili se.

Před vypuknutím druhé světové války přichází další velká Boží nabídka. Sám Ježíš skrze polskou sestru sv. Faustynu nabízí své nekonečné milosrdenství. Snad známe podrobně všechny ty skutečnosti a události. Na tomto místě zazněly v různých přednáškách.

Nás dnes zajímají především ti dva dnešní svatí, Jan XXIII. a Jan Pavel II. To, co vyzařuje z jejich pontifikátu, je právě MILOSRDENSTVÍ. Jde skutečně o to, že bez jejich působení by se toho ve světě hodně nestalo. Bez těchto papežů, jejich promulgace, to je jejich autority a moci, kterou mají od Krista, by se vše nedalo do pohybu.

Oni mají moc vyhlásit závazně v církvi svátky milosrdenství, oni mají moc vydávat encykliky, vyhlášovat svaté. Oni dva se stali nástroji Božími, kteří doslova otevřeli okno milosrdenství.

Jsou to právě tito dva, kteří dali tento Boží proces do pohybu. Jak? To je to, co nás dnes zajímá. Pokusím se nyní říci to srozumitelně, jednoduše. Církev byla v té době značně strnulá, příliš rigorózní, přísná, lpělo se na zbytečných předpisech, latinských obřadech, jako by církev byla jen společnost kleriků a řeholníků.

Byla nutná reforma, bylo potřeba vyvětrat dům církve a více zpřístupnit dary milosti lidem. A zde přichází papež Jan XXIII. On svolává II. vatikánský koncil.

Zaměříme se na tohoto prvního velkého papeže, kterého Bůh poslal, aby otevřel okno v církvi a vyvětral tu strnulost a zatuchlinu. Z množství jeho velikých činů si ukažme jeden moment, který ukazuje, jak začal měnit staré řády.

Církev po dobách, kdy mezi křesťany a Turky teklo mnoho krve, navázala s Tureckem nové vztahy. Poprvé vstoupil na půdu Vatikánu vyslanec Turecka. Odpolodne tohoto velmi nabitého dne se stalo, že papež přijal návštěvu z USA. Návštěva s ním chtěla mluvit soukromě. Všechny ostatní věci jsou ihned odloženy. V malém trůním sále papež očekává návštěvu. Monsignor, který má na starost diplomatický protokol, hlasitě oznámil: „Kateřina“.

Papež byl u vchodu, vztahoval ruce ke Kateřině a zpřímá na ni pohlédl. Bylo jí osm let a byla odsouzena k smrti. Ve svémrodném městě Oklahoma City onemocněla leukémií. Jedním z jejích posledních přání bylo vidět papeže, toho otce Jana, o němž hovořila také celá Amerika. Její matka, Mary Marlene, byla chudá žena, která při autonehodě ztratila manžela. Žila z malého

platu, musela dokonce prodat nějaký nábytek z vlastního bytu, aby mohla zaplatit cestu do Říma. Teď zde stála v černém a postřikovala holčičku, která byla oblečena do bílých šatů od prvního sv. přijímání.

Otec Jan vzal ručku dívčinky do své velké dlaně a společně kráčeli ke stolu. Oba byli oblečeni do bílého. Sedli si a rozprávěli. Není známo, co si říkali. Holčička mluvila hodně a papež jí naslouchal. Byla na samém prahu věčnosti, stála u samé brány Věčné pravdy. Nikdo si nevšímal, že čas běží. Je obvyčejem, že soukromým rozhovorům s hlavou státu se vymezuje dvacet minut. S Kateřinou však papež rozprávět čtyřicet minut. Pak ji odvedl zase k ženě v černém. Bylo slyšet jeho poslední slova: „Kateřino, modli se za mne.“ Pak se brána zavřela a holčička v bílých šatech zmizela, jako kdyby již nyní patřila k jinému světu.

Vzpomínka na holčičku v bílých šatech se Janovi řadu dní vracela. Hovořil o ní se svými preláty a vícekrát ono setkání zmínil také před poutníky. Svým přátelům se svěřil: „Rozprávění s Kateřinou mělo andělskou povahu.“ Nemocný anděl slíbil, že mu bude psát. Od té doby se pak papež každého dne, když dorazila pošta, ptal: „A není tam něco od Kateřiny?“

Tato událost, a není jediná, ukazuje, jak se začal měnit pontifikát papežů, jak se církev otevřela světu, jak se skutečně otevírají okna milosrdenství. Před tím bylo vše moc klerikální a obřadnické. Svět potřebuje soucit a lásku, potřebuje milosrdenství. To je jediný lék, jak mu pomoci.

Tento muž posunul pontifikát, papežství do nového rozměru, on ho zlidštil. Když čteme z nového životopisu Papež Jan XXIII. od Domenica Agassa, jsme fascinováni. „Uzdravovat, ne vzbuzovat strach. A pávě takový svět měl Roncalli oslovovat... Od kazatelů žádal, aby při vysvětlování pravd

víry projevovali srdečnost, protože tyto pravdy jsou snáze přijatelné, když je provází úsměv, než když jsou spojeny s hrůzou a strachem.

Další novinkou ve Vatikánu bylo, že papež se o své vlastní vůli vydával ven z Vatikánu, po audiencích se znenadání objevoval venku, aniž by to bylo nějak předem připraveno či plánováno. Chodil v Římě navštěvovat nemocné a staré, navštěvoval také řeholní komunity, jednotlivé farnosti. Jednoho dne zazněl také pomyslný alarm, protože nikdo nevěděl, kde papeže hledat... zjistilo se, že je právě v domově pro seniory.“

Jaké okolnosti provázely rozhodnutí svolat koncil? Nový životopis sv. Jana XXIII. má kapitolku, kterou autor nazval „Přání z jiného světa“. Papež Jan vůbec neměl úmysl řídit koncil, který bude nějakou zbožnou revolucí proti tradiční víře. Autor říká, že je to Boží dílo, které je vždy tajemné, a Boží prozřetelnost si nenechá nikým něco předepisovat.

A nyní ty okolnosti. Nedlouho před papežovými osmdesátinami, které slavil 25. listopadu 1961, se stalo něco neuvěřitelného. Ze Sovětského svazu, který neměl s Vatikánem žádné kontakty, přišel telegram od Nikity Chruščeva, představitele komunistického světa, který zaslal papeži upřímné blahopřání k jeho osmdesátinám a přání zdraví, úspěchů k dosahování řešení mezinárodních problémů. Zpráva v té době působila jako nefašovaná informační bomba.

Následně o Vánocích 1961 podepsal papež bulu, kterou oficiálně vyhlásil svolání koncilu. Říkalo se: „Čeho chce ten stařec docílit?“ (A později se ukázalo, že je nemocný a moc života mu nezbyvá.) Bůh však skrze něj vykonal veliké dílo, papež pohnul světem, rozhýbal církev, i když sám koncil nedokončil.

Vydal však encykliku, která vešla do dějin. Na Zelený čtvrtek roku 1963 vydal encykliku *Pacem in terris*. Byla určena pro celý svět. Nešlo jen o obvyklá povzbuzení k míru, protože papež chtěl nabídnout prostředky k tomu, jak by se měl mír utvářet ve světě jaderných zbraní, počítačů a kosmických lodí. Jeden z otců budoucí Evropy Maurice Schuman řekl ve Francii: „Všechny složky lidské společnosti rozpoznávají v jeho slovech ozvěnu svých tísní i nadějí.“ Tím je řečeno, jak veliký počín to byl od sv. Jana XXIII. A znovu si musíme podtrhnout, ON je nástrojem Božím, otevírá cestu Božího milosrdenství a Boží pomoci.

Papež udělal mnoho nových změn, skutečně otevřel okno milosrdenství a vyvětral v církvi. Především tím, že svolal koncil, a církev se tak otevřela světu. Umírá však brzy, když koncil není dokončen. Po něm skvělý papež Pavel VI. všechno přivede k dobrému závěru.

Po krátké době pontifikátu Jana Pavla I. nastupuje ten nejlepší mezi posledními papeži – dnes svatořečený Jan Pavel II., který dobře znal proces svatořečení Faustyny, který znal zjevení Ježíšovo o nesmírném milosrdenství, který mezi prvními dokumenty vydal encykliku o Božím milosrdenství. On nejenom svou osobností, ale i svými dokumenty, encyklikami otevřel naplno okno Božího milosrdenství světu.

Poslechněme si slova současného papeže Františka, která pronesl v březnu letošního roku ke kněžím římské diecéze: „V celé církvi je doba milosrdenství. Toto je intuice bl. Jana Pavla II. On měl „čich“ pro dobu milosrdenství. Vzpomeňme na beatifikaci a kanonizaci sestry Faustyny Kowalské. Potom zavedl svátek milosrdenství. Pozvolna se v tom pokračovalo a postoupilo vpřed. V homilii při kanonizaci r. 2000 zdůraznil, že poselství Ježíše Krista sestře Faustyně spadá

mezi dvě světové války a těsně se pojí k dějinám dvacátého století. A s pohledem do budoucna řekl: „Co nám přinesou roky, které jsou před námi? Jaká bude budoucnost člověka na zemi? Není nám dáno to vědět. Je jisté, že vedle nového pokroku nechybějí bohužel bolestné zkušenosti. Avšak světlo božského milosrdenství, které Pán chtěl jakoby odevzdat světu skrze charisma sestry Faustyny, bude osvětlovat putování lidí třetího tisíciletí.“ To je jasné. Tady to říká výslovně, ale v jeho srdci to zrálo dlouho. Ve svojí modlitbě měl tuto intuici.

Malé intermezzo

Učiním zde malé přerušení tématu a připomenu jinou skutečnost. Někteří lidé přisuzují činnosti papežů i jiných osobností mylné vysvětlení. Říkají, že jsou nástrojem antikrista. Tuto skutečnost si prožil i sám Pán Ježíš, když se někteří lidé domnívali, že své divy koná ve jménu Belzebuba, ďábla. To je nehorázná sprostota. Jana XXIII. označili za modernistu a současného papeže v různých „varováních“, která se dnes šíří, ještě hůře.

V MONITORU č. 5/2014 je článek Kardinální omyl. Autor mluví o popularitě papeže v dnešním světě. Pro mnoho kněží je papežova popularita záhadou. Vždyť i oni bývají pokorní, radostní, otevření, sví – a přece neshromažďují zástupy. Neshromažďoval je ovšem ani Jorge Bergoglio, než se stal papežem. Františkova popularita se nedá vysvětlit bez onoho zvláštního charismatu, které náleží výlučně Petrovým nástupcům. Měl ho každý z jeho předchůdců – i Benedikt XVI. nebo Pius XII. Je nutné mít na paměti, že přitahovat a získávat je darem od Boha, nikoliv plodem kompromisů se světem. Tolik autor.

My víme, že zvláště veliký dar měl sv. Jan Pavel II. Z toho můžeme jasně poznat, že za

Přinesení ostatků sv. Jana Pavla II. během kongresu o BM ve Slavkovicích

jeho dílem stojí Boží prozřetelnost, sám Bůh. Šířit nějaké omyly je nebezpečné. Připomeňme si fakta z dějin papežů.

Papež Lev XIII. (1878–1903) Žil ve zlé době působení volnomyšlenkářů. Rok 1889 byl skutečně krizový. Za všeobecného nadšení všech vyznavačů „volné myšlenky“ zaznívala na italských náměstích hesla „Smrt Lvu XIII.!“ a „Smrt Duchu Svatému.“ Papež byl demonstrativně oběšen. Lev XIII. chtěl odejít z Říma, ale nakonec zůstal.

Jistě každý víme, že stále probíhá boj mezi dobrem a zlem. Odpůrce Boží, ďábel, ten neustále v celých dějinách bojuje proti Kristu. A právě v těchto posledních sto letech dostal větší prostor. A papežové to věděli. Připomínám, co snad víte. Jistě znáte modlitbu zavedenou papežem Lvem XIII., kterou se modlili kněží a modlí mnozí dodnes po mši svaté. „Svatý Michaeli archanděli, opatruj nás v boji...“ Papež měl zjevení a bylo mu sděleno, že ďábel dostane sto let, aby mohl více působit. Lev XIII. to slyšel roku 1884 a za dva roky, v roce 1886, zaslal modlitbu všem biskupům pro celý svět. To více méně odpovídá době, o které mluvíme. (K tomu si

uvědomme, že sv. Jan Pavel II. nastoupil r. 1978, rovných sto let po Lvu XIII. A v roce 1981 na něj byl spáchán atentát.)

Pius X. (1903–1914) Nastupuje po Lvu XIII. a dočítáme se, že po něm rakouský velvyslanec chtěl, aby požehnal rakousko-uherskému vojsku před útokem na neutrální Belgii. On odpověděl: „Já žehnám míru.“ Byl nešťastný z nadcházející první světové války. Na prahu těchto událostí mu puká srdce bolestí a umírá.

Benedikt XV. (1914–1922) Je dalším, který nastoupil. Zde nás zaujme jméno Benedikt. Dále pak pokračovaly dějiny první světovou válkou a druhou světovou válkou. Vystřídali se další papežové. (Citováno z knihy Příběhy papežů, dějiny a tajemství, Claudio Rendina, česky vyšlo 2005).

A právě v těch sto letech přišla velká zjevení. Velká varování, velké nabídky Boží lásky, Božího milosrdenství. Ve Fatimě Panna Maria volala k pokání. V Polsku skrze sv. Faustynu Kowalskou sám Ježíš nabízí milosrdenství. Sto let od pontifikátu Lva XIII., po sto letech působení ďábla, nastupuje papež sv. Jan Pavel II. (1978–2005), který otvírá okno Božímu milosrdenství. Po něm přichází opět Benedikt, Benedikt XVI.

Není to zvláštní znamení? Jak je vše zarámováno jmény: Lev XIII., Benedikt XV. sv. Jan XXIII., Pavel V. a pak sv. Jan Pavel II. a zase Benedikt XVI. Ti mužové si vybírali jména a myslím si, že jim nedocházelo, že v každém tom jménu jsou znamení. Chtěli pokračovat v díle Božím, ne v tom svém, protože dobře vnímali, že jsou jen nástroji Božími. O tom vypovídá i závěť Jana Pavla II.: „Doba, v níž žijeme, je nevýslovně těžká a neklidná. Rovněž cesta církve se stala obtížnou a napjatou – což je typická zkouška naší doby, a to jak pro věřící, tak pro pastýře. V některých zemích je církev natolik pronásledována, že si to nezadá s prvními stale-

tími po Kristu, ba dokonce současná pronásledování bývají i horší, pokud jde o intenzitu krutosti a nenávisti. Krev mučedníků je semenem nových křesťanů. A navíc jsme svědky toho, že mnozí nevinní prostě zmizí; dokonce i v zemi, v níž žijeme... Toužím se ještě jednou naprosto svěřit Pánově milosti. On sám rozhodne, kdy a jak mám zakončit svůj pozemský život a svou pastýřskou službu. V životě a smrti jsem Totus Tuus prostřednictvím Neposkvrněné. Už nyní přijímám svou smrt a doufám, že Kristus mi dá svou milost pro mé poslední přejití, tedy pro (moji) Paschu.“

Připomeňme si, když umíral sv. Jan Pavel II., celý svět sledoval v TV jeho poslední okamžiky. To bylo to poslední, největší svědectví. Podtržení pravdivosti jeho

poslání, byl nástrojem Božím, pokorným a trpícím. Právem proto věříme, že je svatý.

Vzývejme Boží milosrdenství!

Ve jménu Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého... pozvedáme svůj hlas v prosbě, aby se i v tomto období dějin znovu projevila láska, která je v Otci, aby se skrze Syna a Ducha Svatého znovu ukázalo, že je přítomná v dnešním světě a že je silnější než jakékoliv zlo.

Prosíme o to na přímluvu té, která nepřestává hlásat jeho milosrdenství od pokolení do pokolení, a také na přímluvu všech, na nichž se už naplnila slova horského kázání: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.“ (Z encykliky o Božím milosrdenství, čl. 15). ■

VDALI SVĚDECTVÍ
O BOŽÍ DOBROTĚ
A MILOSRDENSTVÍ

27. 4. 2014

Letošní Svátek Božího milosrdenství, neděle 27. dubna, se určitě zapíše do dějin církve. Tento den Svatý otec František svatořečil v Římě své dva předchůdce: Jana XXIII. a Jana Pavla II. Přinášíme vám zprávu ze Svátku Božího milosrdenství ze Slavkovic, kde jsme prožívali setkání s Božím milosrdenstvím v duchovním spojení se Svatým otcem a na přímluvu svatých papežů.

Protože dopoledne se konala ve Vatikánu mše svatá se svatořečením, ve Slavkovicích začal program odpoledne a zahájil jej přednáškou o sv. Janu XXIII. a Janu Pavlu II. Mons. Jan Daněk, děkan z Nového Města na Moravě. Po přednášce a modlitbě Korunky, kterou vedly sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství, začala v 15.00 hod. slavnostní mše svatá, které předsedal Mons. Jiří Paďour, emeritní biskup českobudějovický.

Mše svatě se zúčastnilo mnoho věřících a rozdalo se přes 1000 přijímání.

Po mši svatě následovalo promítání o matce papeže Jana Pavla II., které připravili otcové pallotini, a následně zpívané nešpory. Program ukončila pobožnost Cesty Světla.

Mons. Jiří Paďour

Jako každý rok bylo tento den možné ve Slavkovicích přistoupit ke svátosti smíření po celý den od 9 hod. ráno do 21 hod. večer.

Ve Vatikánu Svatý otec František ve své promluvě řekl: „Svatý Jan XXIII. a svatý Jan Pavel II. měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se Jeho probodnutých rukou a otevřeného boku. Neostýchali se Kristova těla, nepohoršovali se nad Ním a Jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra (srov. Iz 58,7), protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista. Byli to dva odvážní muži plní odhodlanosti Ducha Svatého a vydali církvi a světu svědectví o Boží dobrotě a Božím milosrdenství.“

Tato slova Svatého otce jsou asi nejlepším vzkazem z celého dne: neostýchat se, nepohoršovat, nestydet, ale přistoupit ke zdroji Božího milosrdenství a potom vydávat svědectví o Boží dobrotě a milosrdenství.

-wz-

POSLÁNÍ
A SPIRITUALITA
SV. FAUSTYNY

DUCHOVNÍ VEDENÍ V ŽIVOTĚ SV. FAUSTYNY

Všeobecně je známo, že záležitost duchovního vedení představuje nezbytnou podmínku rozvoje osob, které vedou hluboký vnitřní život. Nutné je však připomenout, že přínosné a prospěšné je pro každého, kdo se vydal křesťanskou cestou životem. U svatě Faustyny se stalo podmínkou k dobrému využití nadpřirozené milosti. Od Boha obdržela úkol svědčit o jeho milosrdenství. V rámci přípravy na tuto misi musela projít obdobím dlouhých a bolestných temných nocí, kdy zakusila všechny stupně pokušení – od beznaděje až k prožitku zavržení. Už tehdy si sestra Faustyna uvědomovala, jak „je to strašné, nemít v takových chvílích zkušeného zpovědníka“ (Dn 97). Po očistných obdobích následovaly zkušenosti velké Boží blízkosti, smyslová i rozumová vidění, mnoho podnětů často spojených s konkrétními výzvami a žádostmi k realizaci. Tváří v tvář k nim se s. Faustyna cítila slabá a neschopná je vykonat. Bála se iluzí a bloudění. Napsala: „Mnoho Boží milosti jsem promarnila, protože jsem se stále bála klamu“ (Dn 143). Když měla vidění Ježíše, se strachem mu říkala: „Ježíši, já se tě bojím, jestli ty nejsi nějaký přízrak“ (Dn 122). Utrpení rostlo ještě v důsledku neporozumění ze strany představených a spolusester. Všechno dohromady působilo, že se sestra Faustyna chtěla vzdát neobyčejné cesty, ke které ji Bůh vyzval.

V takové situaci se vedení zkušeným duchovním vůdcem jevílo jako záchrana. O tuto pomoc se svěřice horlivě modlila, ale obdržela ji až po věčných slibech. Jelikož se často přemísťovala do různých domů Kongregace, neměla ani stálého zpovědníka. Sama tvrdila, že náhodní zpovědníci jí „nedokázali ani porozumět, ani uklidnit, až do té doby, než se setkala s otcem Andraszem a později s P. Sopočkem“ (Dn 111).

Otce Andrasze poznala sestra Faustyna v Krakově během exercicií před věčnými

P. Josef Andrasz SJ

sliby v dubnu 1933. Už dříve jí Ježíš slíbil: „Dám ti pomoc na exerciciích před sliby“ (Dn 213). Pořád už chtěla zahnat úmorné pochybnosti, modlila se vroucně o světlo pro kněze, skrze kterého přijme svátost smíření. Otec Andrasz vzal vyznání sestry Faustyny vážně. Ujistil ji, že to, co se děje v její duši, „není žádný klam, ale Boží milost“ (Dn 234). Vyznala: „Jeho odpovědi vnesly do mé duše hluboký pokoj. Jeho slova byla, jsou a navždy zůstanou ohnivými sloupy, které mou duši prosvětly a budou ji osvěcovat při úsilí o nejvyšší svatost“ (Dn 233).

Obsahem duchovního vedení sestry Faustyny otcem Andraszem byla přesná poučení, jak rozeznávat vnuknutí, jak postupovat, aby nepromarnila Boží milost. Dostávala též rady týkající se širšího rozměru duchovního života. Důraz byl přikládán na věrnost milostem, prostotu, poslušnost, víru a důvěru v Boží prozřetelnost. Otec vyzýval: „Důvěřuj Bohu, jsi na dobré cestě a v dobrých rukou, v rukou Božích“ (Dn 257).

Vedení otcem Andraszem bylo účinné, ale krátké. Trvalo sotva jeden měsíc v roce 1933 a později během období vážné nemoci na sklonku života sestry Faustyny. Ta měla však díky jemu konečně „uvolněná křídla k letu do těch největších výšin“ (Dn 257).

V hledání nového duchovního vůdce se sv. Faustyna řídila radou o. Andrasze a vroucně se modlila. Odpověď obdržela v osobě otce Sopočka na konci května roku 1933 ve Vilně. Už dříve jí ho Ježíš slíbil a ve vidění ukázal. Sama o tom napsala: „Ježíšova dobrota je nekonečná, sliboval mi viditelnou pomoc na zemi a dostala jsem ji zanedlouho ve Vilně. Poznala jsem tu pomoc Boží v P. Sopočkovi. Dříve než jsem přijela do Vilna, znala jsem ho z vnitřního vidění. Jednoho dne jsem ho viděla v naší kapli mezi oltářem a zpovědníci. Vtom jsem uslyšela v duši hlas: Hle viditelná pomoc pro tebe na zemi. On ti pomůže splnit na zemi mou vůli“ (Dn 53).

Když nastoupil po příjezdu z Vilna zpovědní den, odebrala se sestra Faustyna ke zpovědníci s úsměvem na tváři, čehož si všimly i spolusestry. Počátky vedení otcem Sopočkem však nebyly jednoduché ani pro jednu stranu. Sestra Faustyna je popsala takto: „Nadešel týden zpovědi a ke své radosti jsem uviděla toho kněze, kterého jsem znala už dříve, než jsem přijela do Vilna. Zнала jsem ho z vidění. Tu jsem v duši uslyšela tato slova: Hle, můj věrný sluha, on ti pomůže zde na zemi splnit mou vůli. Přesto jsem se mu nedala poznat tak, jak si to přál Pán. A po nějakou dobu jsem s milostí bojovala. Při každé zpovědi mě zvláštním způsobem pronikala Boží milost, avšak neodhalovala jsem mu svou duši a zamýšlela jsem u toho kněze se nezpovídat“ (Dn 263).

Příčinou rozhodnutí nezpovídat se u tohoto kněze byl fakt, že P. Sopočko na počátku přistupoval k vyznáním sestry s jis-

tým odstupem. Nespokojil se jen s tím, co mu penitentka sdělovala, ale snažil se utvořit vlastní postoj k jejím nadpřirozeným darům. Zjišťoval informace u představených, požadoval její důkladné fyzické a psychické vyšetření. Teprve po té se ujistil o věrohodnosti výzev, které Ježíš postavil před sestru Faustynu i něho samého. Ve svých poučeních se o. Sopočko koncentroval na rozvoj ctnosti pokory, připravoval sestru též na velká utrpení spojená s dílem milosrdenství, podporoval ji v uskutečňování jednotlivých úkolů svěřených Bohem. Díky tomuto dnes již blahoslavenému knězi byl ve Vilně roku 1934 namalován a první neděli po Velikonocích veřejně vystaven obraz Božího milosrdenství.

P. Michał Sopoćko

Služba duchovního vůdce o. Sopočka se hrála v rozvoji a duchovním postupu sestry Faustyny obrovskou a nezastupitelnou roli. Sama zdůraznila: „Od chvíle, kdy mi Pán dal vůdce duše, jsem milosti věrnější“ (Dn 145) a také: „Jak velká milost je mít vůdce duše. Děláte větší pokroky v ctnosti, jasněji poznáváte Boží vůli, věrněji ji plníte, jdete cestou jistou a bezpečnou. Vůdce se umí vyhnout úskalím, o něž by se duše mohla rozbít“ (Dn 331).

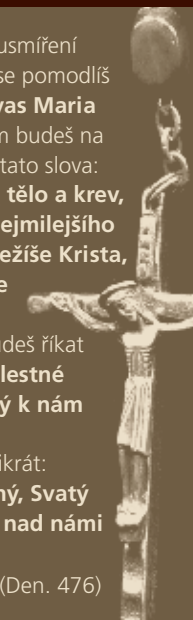
Sestra Faustyna pro nás zůstává zářným příkladem chápání duchovního vedení ze strany oficiálních představitelů církve k získání jistoty, že to, co se odehrává ve vlastním duchovním životě, je v souladu s učením církve a jejími zásadami. Tehdy nebrání nic velkým postupům a bohatým plodům na cestě osobního duchovního života.

s. M. Ludmila Matysková ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Pozlatil naše srdce dobrotou

2

VZPOMÍNKA
NA PÁTERA EDUARDA ŠIKULU

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Také v působení pátera Šikuly ve farnosti Jámy, na území, kde se v současné době nachází první poutní kostel Božího milosrdenství v ČR, vidí jáhen Kinc důležitou přípravu půdy pro šíření Božího milosrdenství: „Pamatuji na jeho často opakované přání, které vkládal do věty – „Voják umírá na bojišti, kněz by měl zemřít u oltáře.“ Tři dny před smrtí ho našli v kněžském domově na schodech na „cestě“ k oltáři do kaple. I když už nebyl schopen samostatné chůze,

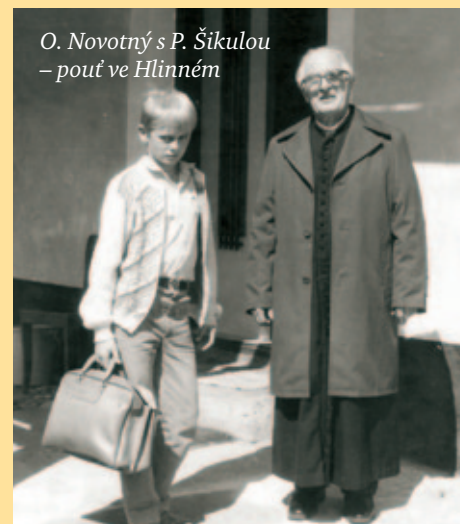
Poutí sv. Markéty v Prosetíně – r. 1960

P. Šikula a za ním budoucí kněží: opat želivského kláštera P. Šimek OPraem a P. Miloš Kabrda.

snažil se doplazit do kaple k oltáři, svačtinu. Tam byl jeho život a pevně věřím, že je navěky. Na památečním obrázku na jeho život, smrt a pohřeb jsou v záhlaví slova: Srdce Ježíšovo, Srdce Mariino, důvěřuji vám. Jsem pevně přesvědčen o jeho velmi silném vlivu na to, co vše se v posledních letech v souvislosti s Božím milosrdenstvím ve Slavkovicích, farnosti Jámy, zbudovalo a stále roste. Pan farář Eduard Šikula celým svým životem Boží milosrdenství horlivě hlásal, důsledně žil a nyní v jedinečném nebeském společenství se sv. Martinem, sv. Faustynou a dalšími nám stále pomáhá v jeho užívání a šíření. Bohu díky, díky Panně Marii, díky andělům, díky všem svatým, díky Vám, pane faráři.“

Paní Holemářová také přidává svou vzpomínku, jak pater Šikula vedl k Bohu: „Měla jsem ho velmi ráda, sezdával mě s manželem, křtil naše děti. Když jsem se později v době své mateřské dovolené od víry trochu vzdálila

O. Novotný s P. Šikulou – pouť ve Hlíněm

dvoře pivo. Jak skvělé bylo popovídání s panem farářem, jak byl přístupný a chápavý ke všem problémům člověka. Na faře v Jámách nás pan farář pohostil a provedl kostelem. Setkání milé, laskavé, plné zájmu. Ukazoval nám s hrdostí pozlacený oltář a opravené anděly na hlavním oltáři.“

POZLATIL NAŠE SRDCE DOBROTOU

V kostele a na hřbitově v Jámách lze vidět stopy působení P. Šikuly: pozlacení andělů, kříže, sochy. Zdá se ale, že svou dobrotou a kněžskou poctivou věrností dokázal také pozlatit lidská srdce. Možná proto mnozí lidé na P. Šikulu stále myslí, starají se o jeho hrob v Jámách a on nadále žije v jejich srdcích. Otec Kabrda na závěr své vzpomínky zdůrazňuje: „To největší, co na otci Eduardovi bylo a co je hodné následování, byl jeho osobní poctivý kněžský život. Věnoval svůj život modlitbě, svátostem, především mši svaté a svaté zpovědi. Svůj čas dal kostelu, zpovědnici a faře. Nevyhledával volnočasové aktivity, aby bavil farníky: neměl ani farní kavárnu, ani farní ples, nestaral se ani o nesmyslná společenství. Shromažďoval Boží lid kolem oltáře a zpovědnice. Byl věrným v modlitbě. Modlil se doma i v kostele. Byl věrný kněžské práci, té skutečně kněžské.“

P. Šikula u oltáře – ministruje Josef Hudeček

a po jednom takovém těžkém období se k ní zase chtěla vrátit, šla jsem za ním. Dostala jsem od něj hodně lásky – té lidské a zprostředkoval mi hodně lásky Božské. Byl opravdu milosrdným člověkem, knězem, zpovědníkem... Každého vítal svým milým úsměvem s lehce přivřenými očima – mám pocit, že se usmíval pořád a na každého. A takto mi zůstal jeho obrazek v mysli i v srdci.“

Otec Miloslav Kabrda, v současné době spirituál Arcibiskupského semináře v Praze, má na P. Šikulu také dobré vzpomínky, a jsou to vzpomínky obyčejné a jednoduché ve své kráse: „Jak byl otec Eduard veselý, jak přátelsky se choval k mládeži a také byl dobrý zpovědník. On sám, otec Eduard, když byl na návštěvě v naší farnosti (Klášter Žďárský), při procházení dvorem, kdysi rajským dvorem kláštera, vykládal o tom, jak mnoho sněhu bývalo v Klášteře na Vysočině. Pod jeho oknem v patře, vysoko nad zemí, spadával sníh ze střechy a byl v takové výši a tak příjemný, že mohl klidně skákat z okna do hromady sněhu. Navíc bývalo často sněhu tolik, že i o klášterské pouti, na svatého Jana Nepomuckého, chladívali ve starém sněhu na

TY JSI SVĚDEK MÉHO MILOSRDENSTVÍ

II. NÁRODNÍ KONGRES
O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ / 23.–25.5.2014

Kongres zahájil
Mons. Vojtěch Cikrle,
biskup brněnský,
mší svatou

PÁTEK

Z nebe tekly proudy
Božích milostí

Koncem května se ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě uskutečnil druhý národní kongres o Božím milosrdenství. Přinášíme vám několik fotografií z kongresu a děkujeme všem za vaši spolupráci. Také díky vaší modlitbě, utrpení a finančním darům se kongres mohl uskutečnit. Věříme, že přinese požehnané plody a stane se pro mnohé podnětem k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím, k setkání s Božím milosrdenstvím a k vydávání svědectví o Božím milosrdenství.

Po mši svaté měl slovo
P. Patrice Chocholski
z Lyonu, světový
koordinátor kongresu
o Božím milosrdenství

SOBOTA

Přednášky se konaly v kulturním domě
v Novém Městě na Moravě

Mons. Ladislav Hučko,
exarcha řeckokatolické církve v ČR

P. Petr Vrbáček, spirituál
teologického konviktu v Olomouci

Odpoledne Mons. Jan Machniak z Krakova
seznámil účastníky kongresu s peticí ke Sv. otci
za uzání sv. Faustyny učitelkou církve

V 15.30 začala nad Slavkovicemi mše sv.
ke sv. Janu Pavlu II. spojená s předáním
ostatků světce pro kostel ve Slavkovicích

Hlavním celebrantem byl Mons. Henryk Hoser,
arcibiskup varšavsko-pražský

Na konci mše svaté otec arcibiskup Henryk
Hoser požehnal všem ostatky Jana Pavla II.

Předkové arcibiskupa Hosera v 19. století odešli z ČR do Polska, proto na koci mše svaté obdržel arcibiskup album s fotografiemi obce Svojeck

Otec pallotin se sestrou pallotinkou

I nejmenší účastníci kongresu měli plno práce

Sobotní program ukončila pobožnost s ohněm Božího milosrdenství a modlitbou k Duchu Svatému

Předkové arcibiskupa Hosera v 19. století odešli z ČR do Polska, proto na koci mše svaté obdržel arcibiskup album s fotografiemi obce Svojeck

V podvečer začal program u pódia, kde zazněla svědectví o působení Božího milosrdenství

NEDĚLE

Nedělní program zahájily sestry pallotinky

První přednášku měl P. Adrian Galbas SAC, provinciál západní provincie pallotínů z Polska

Druhou přednášku prezentovali manželé Augustín a Viola Svobodovi z Brna

Poslední přednášku kongresu měl kardinál Miloslav Vlk

Závěrečné mši svaté ve Slavkovicích předsedal Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, za účasti kardinála Miloslava Vlka

V 15 hod. začala závěrečná mše svatá se zasvěcením Božímu milosrdenství

Na závěr zaznělo slavnostní Te Deum laudamus

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

DOMOV

O CHARITNÍM DOMĚ
(NEJEN) PRO KNĚZE
VE STARÉ BOLESLAVI

Stará Boleslav je známá především jako místo mučednické smrti sv. Václava. Po staletí sem putovaly tisíce věřících, kteří navštěvovali také baziliku Panny Marie s obrazem Palladia Země české. Právě vedle této baziliky, v dávném klášteře redemptoristů, se dnes nachází charitní dům pro kněze, který jsme navštívili.

V září tohoto roku uplyne 20 let od doby, kdy sestry vincentky (sestry Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul) začaly své působení ve zdejší Charitním domově. Sestra Romana Dvořáková, která dnes plní povinnosti vedoucí Charitního domova, hned upozorňuje, že to není dům jen pro kněze. Jsou tady také rodiče kněží a lidé, kteří byli aktivně zapojeni do života farnosti (např. farní hospodyně). „Od roku 2004 do roku 2014 prošlo domovem 67 osob, z toho

více než polovina byli kněží různých diecézí a řádů,“ říká sestra Romana.

V současné době je v domově 30 obyvatel, z toho je 13 kněží. Obyvatelům poskytuje ošetrovatelskou a zdravotní péči celkem devět sester vincentek, jedna sestra Apoštolátu sv. Františka a sedm civilních zaměstnanců. Sestry vincentky se spolu s ostatním personálem snaží z Charitního domova udělat opravdový domov a daří se jim to. Je tady cítit lásku a obětavost. Sestry také skrze svou službu lásky vnáší duchovno do každodenního života a kromě toho, společně se zaměstnanci, obohacují život obyvatel volnočasovými aktivitami: „Dobrovolníci, s kterými spolupracujeme, a sociální asistentka například předčítají obyvatelům domova noviny, které je zajímají, dvakrát

Vzájemné naslouchání

týdně s nimi cvičí, společně tráví čas, nedávno pekli štrůdl, vytváří krásné věci, chodí na výlety,“ vypráví sestra Romana a dodává: „Obyvatelé se těchto aktivit rádi zúčastňují a tak všichni společně vytváříme atmosféru opravdového domova.“ Pomáhá tomu také společné slavení. V domě se totiž pamatuje na významná jubilea a výročí obyvatel, svátky, datum kněžského svěcení apod. Není to „zařízení“, je to domov, proto tu také nikdo není nucen zúčastňovat se

P. Bořivoj Mošna

P. Václav Hušek

P. Lubomír Neugebauer

programu, je mu pouze nabízen. Personál domova ke každému přistupuje individuálně. Dům je také přístupný lidem zvenku a otevřený pro návštěvy. Ke kněžím například jezdí velice často farníci z farností, ve kterých kdysi působili.

Stáří patří k životu každého člověka, kněze také. Hodnotu a krásu povolání prožívají kněží i v rámci duchovního otcovství, kdy každoročně několik studentů teologického konviktu a bohoslovců koná svou 2–3 týdenní praxi v Charitním domově. Kněží mají možnost zavzpomínat na začátky svého povolání, na službu ve farnostech a své cenné zkušenosti mohou předat těmto mla-

dým „začínajícím“ služebníků. Studenti si zase cení moudrost a obdivují, co všechno věkem pokročilí kněží zvládli. Častokrát byl součástí jejich života i pobyt ve vězení, traumatizující výslechy apod. Oni však s pohledem upřeným na Krista kráčeli dál.

Každý kněz je tady svědkem Božího milosrdenství. P. Bořivoj Mošna (58 let kněžství) byl čtyřicet let farářem v Petrovicích u Rakovníka. P. Mošna říká velmi stručně: „Kněžství dává životu smysl.“ Jeho bratr Jiří byl také kněz. P. Mošna ukazuje fotografii: „Bylo nás sedm dětí. Pořád se snažím na všechny pamatovat v modlitbě.“

P. Václav Hušek je knězem už 46 let. Na Trutnovsku byl farářem ve Svatoňovicích, kde se nachází poutní místo Panny Marie Sedmiradostné. Kněžství je pro něj především služba svátostmi a doprovázení lidí na cestě k Bohu. V tom také vidí hodnotu kněžství a krásu kněžského života je podle P. Huška spojena s všedností služby: „Po celý život jsem učil děti náboženství a měl jsem z toho radost. Chodil jsem hodně za nemocnými, protože jsem vnímal, že jsou to lidé, kteří sami už do kostela nepřijdou

Zelený čtvrtek, mytí nohou

a rodina je často také do kostela nepřiveze. Teď mám sám problémy s chůzí, proto jezďím na vozíku a mám radost, když se můžu s někým setkat.“ P. Hušek je vyhledávaným zpovědníkem, protože si rád povídá s lidmi, snaží se k nim nacházet cestu a pochopit je. Kněz nikdy, i když je v důchodu, nekončí svou pastorační činností. „Nedělám už to, co jsem dělal, když jsem působil ve farnosti, ale pořád se setkávám s lidmi, naslouchám jim, sleduji dění v církvi a můžu se za toto všechno modlit.“

Příprava štrudlu, pořád je co dělat

P. Lubomír Neugebauer je dalším příkladem Božího vedení. Září z něj radost a důvěrná jednoduchost jeho vztahu s Bohem. Knězem je už 67 let, od roku 2010 bydlí v domově ve Staré Boleslavi. P. Neugebauer zdůrazňuje, že kněz je zástupce biskupa a je neustále veden Boží prozřetelností a Boží moudrostí. Vzpomíná na svou maminku a nemoc, která ohrozila jeho život, když byl ještě malý chlapec. Boj s nemocí zázračně vyhrál a tři roky po vysvěcení za kněze mu maminka prozradila: „Když mi doktor řekl, abychom pro tebe chystali rakev, řekla jsem Panně Marii: „Je tvůj. Pokud se uzdraví, nebudu mít nic proti tomu, aby se stal knězem.“

Je to jenom několik „záblesků“ ze života jedné velké rodiny, kterou shromáždil Kristus, ale zároveň několik důkazů, že každý učeník Páně má úkol od Krista až do konce

Jsem ještě užitečný...

svého života. Každý zvláští a všichni dohromady. V tom se také zrcadlí hodnota a kráska kněžství, které je zakořeněné v kněžství Ježíše Krista: On je kněz navěky. Vzpomněl jsem si na návštěvu kardinála Miloslava Vlka v kapli Charitního domova. Kardinál během setkání s kněžími ukázal na velký kříž, který se nachází v kapli nad obětním stolem, a řekl: „Vám se možná zdá, že když jste byli ve farnostech, mohli jste toho udělat víc, než když jste tady. Ale podívejte se: Kristus tři roky učil, uzdravoval a dělal zázraky. Stejně ale nejvíce toho udělal na kříži, když trpěl bolestí a nemohl se pohybovat. Na kříži nás spasil.“ Plodnost života kněze, ale i všech ostatních učedníků Páně, nezáleží na jejich schopnostech, zdraví, věku a aktivitách, ale na jejich jednotě s milosrdným Pánem.

Kaple v charitním domě

Zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC
(pokud byste chtěli na domov finančně přispět, č. účtu je: 190 900 287/0100)

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ 19.–26. 7. 2014

**„Kde domov můj, kde domov můj? (...)
A to je ta krásná země – země česká,
domov můj!“**

Během putování k Božímu milosrdenství zpíváme různé písně, hymny a písničky: o Bohu, o stvoření, o člověku, o lásce. Je tam i místo na českou hymnu, protože putujeme krásnou českou zemí a každým krokem i každým slovem se chceme modlit za sebe, za český národ a vlast. Víme, že jako každý z nás potřebuje Boží milosrdenství, tak je potřebné i těm, kteří žijí vedle nás, v české zemi, v Evropě, na celém Božím světě.

Zveme i tebe ke společnému putování, buď z Prahy nebo z Fulneku na Ostravsku či z Hodonína. Cílem je poutní kostel zasvěcený Božímu milosrdenství a sv. Faustyně ve Slavkovicích. Je to týden pěší chůze v délce menší než 190 km, ve skvělém společenství poutníků.

Do Slavkovic přicházíme v pátek 25. července kolem 14.00 hod. a budeme tam až do 10.00 hod. v sobotu, kdy slavnostní mši sv. poděkujeme Bohu za Pěší pouť a všechny milosti, které nám skrze ni dal. Hlavním celebrantem bude P. František Lízna SJ, který křížem krážem proputoval celou Evropu. Na tyto dva slavnostní dny zveme i ty, kteří nemohou jít s námi, ale chtěli by sdílet radost s pěšími poutníky k Božímu milosrdenství.

Otcové pallotini

Podrobnosti najdete na www.pout.cz, tam je také přihláška, případně zavolejte na číslo 739 002 737.

FILM O ZÁZRACÍCH EUCHARISTIE

V dnešní době slábné víra v přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti. Stále méně lidí se účastní mše svaté, klesá počet lidí přistupujících k Svatému přijímání, a ti, kteří přijímají, to dělají často automaticky a bez víry, že přijímají živého Krista. Film „Já jsem“ by chtěl změnit tuto situaci a připomenout tento každodenní eucharistický zázrak.

Nabízíme vám:

- možnost zajištění promítání filmu pro skupiny a farnosti (po promítání lze zorganizovat adoraci a možnost získat DVD s filmem)
- možnost poslání DVD s filmem poštou.

FILM SE NEPRODÁVÁ, ALE ŠÍŘÍ SE ZA DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK.

Příspěvek můžete poslat na účet: **35 – 621 921 0237 / 0100** (při platbě uveďte var. symbol: 888). Vaše dary pomohou v organizaci druhého kongresu o Božím milosrdenství!

Promítání ve farnosti nebo DVD s filmem si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý, tel.: 566 502 850, e-mail: objednavky@apostol.cz

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: **35-6219210237/0100**

Objednávejte na adrese: **Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý**

na telefonním čísle: **566 502 850, 566 502 855**

e-mail: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotini jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– **neděle od 16.00 hod.**

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

„Věčný život musí
začít již zde na zemi,
skrže svaté
přijímání.“

(Den. 1810)